

o vader & dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Andries Paats (58) is vader van Daniëlle (33) en Esther (35), opa van twee kleinkinderen.

“Esther en ik lijken op elkaar. Als we ergens voor gaan, dan gáán we er ook echt voor, we laten niets aan het toeval over. Als we solliciteren, dan trekken we gerust een paar dagen uit voor het schrijven van een sollicitatiebrief. We solliciteren om uitgenodigd te worden, niet voor een afwijzing. Zo zitten we gewoon in elkaar. Toen Esther bezig was met de voorbereidingen voor haar trouwdag, stelde ik voor om haar huwelijk met Joost te voltrekken. Het leek me mooi om te doen, maar ik wilde het wel zo goed mogelijk doen. Ik moest me laten beëdigen voor de rechtbank in Den Haag, en liep mee met een buitengewoon ambtenaar van de burgerlijke stand. Ik leende zelfs diens toga. ‘Dat ik dit mag doen,’ dacht ik toen het eenmaal zover was. Ik zag twee bloednerveuze mensen voor me. Maar dit was niet het moment om mijn emoties te laten gaan en ik deed er alles aan om te voorkomen dat ik geen woord kon uitbrengen. Ik was trots op Esther, op hoe ze vanaf het begin de verantwoordelijkheid voor de kinderen van Joost had genomen. Ik wilde die waardering daadwerkelijk kunnen uitspreken. Alle credits voor de opvoeding gaan naar mijn vrouw. Ik was altijd druk met mijn werk en het verenigingsleven. Naast mijn baan had ik drie voorzitterschappen en drie secretariaten. Als ik thuiskwam, lagen de kinderen vaak al te slapen. Ik dacht er niet over na dat ik weleens iets kon missen. Als het thuis goed marcheerde, was ik al blij. Gelukkig doet mijn

[Lees verder op pagina 36>](#)

‘Hij geeft me het gevoel dat alles altijd goed komt’

Esther Prikker (35) is moeder van Rick (4) en Bob (3).

“Mijn vader neemt graag de leiding. Het was zijn wens om het huwelijk tussen Joost en mij te voltrekken. Joost was in de ogen van mijn vader misschien niet de ideale man voor mij. Hij was tien jaar ouder, had twee kinderen uit een eerdere relatie en was een collega van me. Eerlijk gezegd zag ik mezelf liever aan mijn vaders arm de trouwzaal binnenlopen, waar de man van mijn dromen zou staan. Maar mijn vader heeft er uiteindelijk een heel mooie dag van gemaakt. De huwelijksvoltrekking was echt van ons beiden, waar hij ook de kinderen van Joost bij betrok. Hij maakt er geen probleem van dat ik een man met een verleden heb. ‘Als jij maar gelukkig bent,’ zegt hij.

Ik heb een hechte band met mijn vader. Door zijn drukke werk zien we elkaar weinig, maar we bellen en mailen veel. We weten alles van elkaar en hij staat altijd voor me klaar. Na mijn bevallingen moest ik met gillende sirenes naar het ziekenhuis. Beide keren kwam de placenta niet vanzelf. Ik lag in de verloskamer met Joost aan een kant van het bed en mijn vader aan de andere kant. Hij straalt rust en warmte uit en geeft me altijd het gevoel dat het weer goed komt.

Rick praat nauwelijks. We weten niet waardoor dat komt, de woorden komen er gewoon niet uit. Toen hij drie jaar was, adviseerde de psycholoog ons om Rick naar het speciaal onderwijs te laten gaan. Ik had daar moeite mee, maar mijn vader zei: ‘Als een psycholoog dat zegt, dan wordt Rick vast ongelukkig op een gewone school.’ Natuurlijk wist ik zelf ook wel dat het voor Rick het beste was, maar ik vond het prettig dat mijn vader de bevestiging gaf. In zulke gevallen probeert hij even geen opa te zijn en er met enige afstand naar te kijken.

Ondertussen weet ik dat hij er erg mee zit, ook al uit hij dat niet. Net als wij speurt hij internet af om zoveel mogelijk over deze stoornis te lezen. En als de school ons

[Lees verder op pagina 36>](#)

‘Gelukkig doet mijn schoonzoon het anders dan ik’

Andries>

schoonzoon het anders.

Na de geboorte van Rick ging ik dagelijks, echt 365 keer in een jaar, bij ze langs. Deels ter ondersteuning van Esther, maar ook om niets van de ontwikkeling van mijn kleinzoon te missen. Daarmee probeer misschien wel ik te compenseren wat ik vroeger toch heb gemist.

Ik had het misschien anders moeten doen, maar heb er geen schuldgevoel over. Als ik nu op film terugzie wat we vroeger als gezin ondernamen, dan moet ik het ook niet overdrijven. Ik was een leuke, speelse vader en ravotte veel met de kinderen.

Esther overlegt graag met me, ook omdat ik jaren in de gezondheidszorg heb gewerkt. Ze had twee keer de pech dat de placenta na de bevalling niet meekwam en moest daarom naar het ziekenhuis. Ik ging mee om haar gerust te stellen en omdat ik weet hoe de organisatie van een ziekenhuis werkt. Eigenlijk moest ze langer blijven vanwege bloedarmoede. Maar ik zorgde ervoor dat ze toch naar huis mocht. Dat dat heus wel verantwoord was, kon ik wel inschatten.

Bloedarmoede is geen reden om in het ziekenhuis te blijven. ‘We brengen haar thuis weer snel op sterkte,’ dacht ik. Ze hoorde thuis te genieten van de kraamtijd.

‘Pap, wat denk jij ervan,’ vraagt ze vaak als het om Rick gaat. Rick is vier, maar praat slecht. Het is een intelligent kind dat er gewoon niet in slaagt om duidelijk te maken wat hij bedoelt. Regelmatig krijgt ze brieven van school of de logopediste. Dan laat ze me die lezen. Ik geef advies, maar met afstand. De verantwoordelijkheid ligt altijd bij Joost en haar. Het maakt me verdrietig dat Rick zo moeilijk praat. Je moet je voorstellen dat je in China bent, maar geen Chinees praat. Zo moet het voor Rick een beetje zijn en daar wordt hij soms erg onrustig van. Door de context snap ik gelukkig vaak wel wat hij bedoelt en kunnen we grapjes maken. Dan vliegt hij op me af en gaan we samen bijvoorbeeld met de auto naar de wasstraat. Heerlijk vind ik dat.”

Esther>

adviseert om een bepaald boek te lezen waarin staat hoe we het beste met Rick kunnen omgaan, schaft mijn vader het meteen aan. Hij wil het beste voor hem, en wil hem het gevoel geven dat hij er ook mag zijn. Om diezelfde reden neemt hij Rick op zondag vaak mee om samen iets leuks te doen. Met één-op-één-contact is Rick op zijn best.

Hij vindt het heerlijk om opa te zijn. Na de geboorte van Rick kwam hij elke dag met zijn bloeddrukmeter en een fles sap op controle, zoals Joost het lachend noemde. Soms had hij maar een paar minuten tijd, gaf Rick een kus en ging er weer vandoor. Ik vond het heerlijk dat hij er was. Ik miste die bezoeken na de geboorte van Bob, toen hij niet meer in de buurt werkte, dan ook echt.

Misschien compenseert mijn vader onbewust wat hij vroeger van zijn eigen kinderen heeft gemist. Hij werkte toen ook al veel en was actief voor allerlei verenigingen. Daarin vind ik hem trouwens iets te sociaal. Voor hij iets doet, denkt mijn vader altijd eerst aan een ander. Mijn zus en ik waren ’s avonds regelmatig alleen thuis omdat er ergens een lintje moest worden uitgedeeld. Of we gingen op vakantie naar het huis van een kennis, omdat mijn vader had beloofd op diens woning te passen. Voor mij komt mijn gezin op de eerste plaats, de rest pas daarna.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar redactie-ook@jongegezinnen.nl.